Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Citation: Paludan-Müller, Fr.: ”Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind”, i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 540. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207696406336.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Dryadens Bryllup.
Dramatisk Digt i to Acter, frit efter Paludan-Müller.

Personerne.

- Apollo..... Solddrot.
- Paludan-Müller.... Digter.
- Zerline..... syngende Dryade i Charlottenlund.
- Pan..... Birkedommer.
- Hermes..... Politibetjent Poulsen.

Nympher, Opvartningspiger, Dryader, Oreader og andre Ader.

Første Act.

Første Scene.

Apollo og *Paludan-Müller* stige ud af en Vogn.

Apollo.

> Saa! Nu ere vi da i Skoven! Aa, hvor jeg ogsaa var kjed af Byen og dens Peenhed, dens Theaterkritik og dens Theselskaber! Her kan man dog faae sig en Cognac, uden at Nogen tager Forargelse. Lad os strax gaae ind i et Telt. Kunde De ikke paa Veien sige noget Smukt om Skoven, Hr. Digter? Den tager sig forbandet godt ud idag. Man fristes næsten til at troe, at den var malet.

Paludan-Müller.

Aa, jo, naar De ønsker det *(rømmer sig):*
O, Skov, med løvbekrandste, ranke Søller,
Og skumbekrandste, perlerige Bølger,
Med gyldne Skyers draaberige Glands,
Hvor under dufterige Blade Bacchus
Har opreist sine druerige Telte!
Aurora har i Bølgen alt sig badet,
Jeg blendes af det fagre Rosenskjær,
Som gjennem disse bladerige Skygger
Sig sænker lig.....

Apollo.

> Meget godt! Jeg haaber da, at det var af Deres ægte Lyrik, som 541 " Berlingske" omtaler med saa megen Ros. Kom ikke og giv mig af den uægte; jeg døier saa nok med den uægte Genever, man altid faaer herude.

Paludan-Müller.

> Paa Ære! Jeg holder kun een Slags Lyrik.

Apollo.

Det kan jeg lide. Saa skal De ogsaa iaften digte et Vers til mit Bryllup.

Paludan-Müller.

Til Deres Bryllup? Vil De gifte Dem?

Apollo.

Vist vil jeg saa. En af Dryaderne i denne yndige Skov har vundet mit Hjerte, og jeg vil nu holde Bryllup. Det er nu saadan et Indfald. De veed, Giftermaalsønsket er noget Umiddelbart og giver som saadant ingen Grunde, men handler grundløst og fører saaledes i sine logiske Consequenser til Separation i Henseende til Bord og Seng ..... Men det var accurat det Modsatte af hvad jeg vilde sige, saaledes gaaer det mig altid, naar jeg taler Philosophi.

Paludan-Müller.

Men hvem er den lykkelige Dryade?

Apollo.

Hvo Anden end Zerline?

Paludan-Müller

(begeistret). O, yndige Dryade, gyldne Frugt Af Skovens dufterige Palmeskygger; Med Ring af Purpur om den fagre Pande, Som lig den gyldne, straalerige Venus Er stegen af den bølgerige Strand ....

Apollo

(med et skinsygt Blik). Deres Begeistring for min Brud synes mig næsten for varm, min gode Digter! Paludan-Müller. Vær De kun rolig; jeg har jo aldrig seet hende.

Apollo.

Naa, det er en anden Sag. Lad os saa gaae ind i Teltet.

***Anden Scene*.**

Apollo.

Rask, Thora, en Bolle Afbrændt! Ikke for meget Vand i! Iaften holder jeg Bryllup.

Thora.

Maa jeg være saa fri at spørge, med hvem?

Apollo.

Med Zerline.

Thora.

Kors! Hvad tænker De paa? Hvad vil Skovens Vogter, den store Pan sige til det? Saadan at tage den skjønneste Dryade fra ham!

Apollo.

Jeg blæser ad Pan.

Thora.

Ja, men han blæser ikke saa let bort, den Mand.

Apollo.

Vær nu inte vittig, min Tøs! Det Vigtigste er, at jeg og Dryaden ere enige ..... Zerline! hør, kom lidt hid. Vil Du gifte Dig med mig endnu iaften?

Zerline.

Gifte mig? Det er Noget, der aldrig før er faldet mig ind. Min Opdrager, den store Pan, har aldrig talt til mig derom.

Apollo.

Jeg forærer Dig en ægte sølvforgyldt Lyre eller, som du kalder det, Guitarre, forstaaer Du da det?

Zerline.

Jo; det forstaaer jeg.

Apollo.

Naa, vil Du saa gifte Dig med mig?

Zerline.

Ja!

Apollo
(henrykt).

Aa, Hr. Digter, sig noget Smukt i den Anledning.

Paludan-Müller
(ved Bollen).

Strax! O, Kjærlighedens tryllerige Drik! Du dunkelrige, gyldne Ætherhav! Hvor fylde dine drømmerige Flammer, Lig fagre Minders purpurrige Glød, Med Morgenduggens perlekrandste Bølger, Med sneehvidt, bølgeluftigt Straaleskjær Mit Bryst, min Hals .....

Apollo.

Ja, ved Gud! Kjærligheden staaer mig i min Hals! Hvilken digterisk Tanke! Hvor kunde De vide det? ..... Lad os nu Alle være glade! Hør, Du lille Børstedreng ..... hvad hedder Du?

Drengen.

Phantasus.

Apollo.

Naa, saa løb, Phantasus, og bed alle Skovens Nympher og alle Oreader og deslige herind. Iaften gi' er jeg! *(Almindelig Jubel).*

Anden Act.

Første Scene.

Hermes
(alene under et stort Træ ved Indkjørselen.)

Det var her, jeg skulde vente paa min Herre, Pan. Hvor mon han dog bliver af? - - Herre Jemini, hvor en Politibetjent dog fører et elendigt Liv! Men, da vi gamle Guder gik af ved Reduktionen, var jeg dog glad ved at kunne faae dette prosaiske Levebrød. - Det var en anderledes skjøn Tid dengang. Ikke alene, at

jeg som Gud over Tyvene iblandt fik fat i de fineste Folk; men jeg kunde ogsaa selv engang imellem rapse en Smule. Nu falder der ikke en Smule 542 af, og ingen fornemme Folk stjæle. Og gjøre de det engang, saa svinde de bort mellem Fingrene paa En; saa hedder det sig, man skal see igjennem Fingrene og passe bedre paa. Dengang kunde jeg ogsaa med min Stav gjøre døde Folk levende; nu kan jeg i det højeste slaae de Levende fordærvet. Dengang løb jeg vel Ærinder, baade for den ene og den anden Gud, men hvilken Befordring! Nu maa jeg gaae paa mine blanke Skinnebeen, skjøndt jeg bliver brugt ved alle Politiets slaaende og løbende Forretninger. Ak, dengang! Men jeg vil have Taalmodighed og vente, om der maaskee skeer en Forandring til det Bedre for os gamle Guder, naar Bröchner faaer indført den Feuerbachske Religion. - - men der kommer en Vogn, det er vist ham. Rigtig!

Pan
(fra det Faerne).

Hermes!

Hermes.

Her!

Pan.

Følg mig saa ind i Teltet.

Anden Scene.

Teltet. Selskabet er samlet om et Bord og er betydelig lystigt. Pan træder ind, fulgt af *Hermes*.

Selskabet.

Hurra for Apollo og Dryaden! Brudeparret leve!

Pan
(træder frem).

Der bliver nok ikke noget af det Bryllup. Og hun, Mamsel, kom hun med mig.

Paludan-Müller.

Bedste Hr. Birkedommer, jeg synes dog, det er Synd for den stakkels Dryade, at hun skal i Hullet.

Det sorte, tause, drømmerige Hul,
Det drømmerige, tause Numer Et,
Hvor aldrig Morgensolens gyldne Straale
Udfolder sine rosenrøde Roser,
Hvor ingen Stjerne funkler gylden blank
Hvor ingen .....

Pan.

Aa, hold Mund, jeg siger, der bliver Intet af det Bryllup.

Apollo.

Hvem er den Mand? Hør, gjør inte Vrøvl, go'e Herre, men drik i al Rolighed et Glas.

Pan.

Respect her! *(slaaer i Bordet med sin Stok).*

Apollo.

Hr. Digter, sig nogle smukke Ord om den Mand og hans Stok.

Paludan-Müller.

Gjerne! 0, knorterige, kjernefaste Stok, Med Messing-Dupsko om din gule Fod! Det sorte, drømmerige Ibenholt Sig hvælver til en herlig Knap, der gj emmer Lig Nattens stjernerige .....

Pan.

Stille med det Epos!

Paludan-Müller
(fornærmet).

Det er slet ikke noget Epos.

Apollo.

Det er ægte Lyrik, veed De, hvad det er!

Pan.

Stille!

Apollo.

Jeg tier ikke stille. Det er mig, der gi' er.

Pan.

Er han opsætsig? Jeg skal sgu lære ham. *(Slaaer Apollo saaledes paa Ryggen, at Stokken rammer Ansigtet, hvorved Stokken springer).*

Zerline
(udstøder pludselig et Skrig og griber til Underlivet).

Vee mig! jeg døer! i tvende Stykker sprang
Den tryllerige, gyldne Spanskrørsstok,
Og jeg maa døe som den. Thi med den Stok
Er jeg og født, i Skyggen af dens Vælde
Jeg gyldne Smykker vandt ved fagre Toner ...

(Døer.)

Pan.

Vee mig! hun døer! Har Du ei et eneste Ord til Afsked?

Zeline
(reiser sig endnu engang).

Lebewohl!

Pan
(høist forbittret).

Kom nu De, min gode Mand, og lad mig faae Fingre i Dem. Hvad hedder De?

Apollo.

Apollo.

Pan.

Hm! Apollo? Saa kunde jeg vist passende arrestere Dem for Gjæld.

Apollo.

Ingenlunde, det er jeg fri for; jeg har slet ingen Credit.

Pan
(grublende).

De skulde vel ikke af en Hændelse være Gjendøber. Apollo. Ingenlunde. Jeg er slet ikke døbt.

Pan.

Er De da en Jøde?

Apollo.

Nei, jeg er en moderne Atheist og var med at opponere mod Stilling.

Pan.

Altsaa Liberalist! Hei, Hermes!

Apollo.

Nei, jeg er slets ikke liberal. Jeg skriver Digte i Adresseavisen til Kongens Geburts- og Bryllupsdage.

Pan.

For Satan! Hvad er De da? Noget maa der dog være, hvorfor jeg kan arrestere Dem. Vær nu ikke trodsig, men sig mig det godvillig.

Apollo.

Nei, saa Blok Tøxen tage mig, om jeg gjør.

543

Pan.

Gjør mig ikke vred, det kan gaae Dem slemt.

Apollo.

Gjør heller ikke mig vred. Husk, hvorledes det gik Marsyas. P an. Hvorledes gik det Marsyas?

Apollo.

Jeg skar Maven op paa ham.

Pan.

Og det siger De saa nonchalant? Skaaret Maven op paa et Menneske! Hermes, spræng dine Buxer og arresteer ham! *(Almindelig Veeklage. Tæppet falder.)*